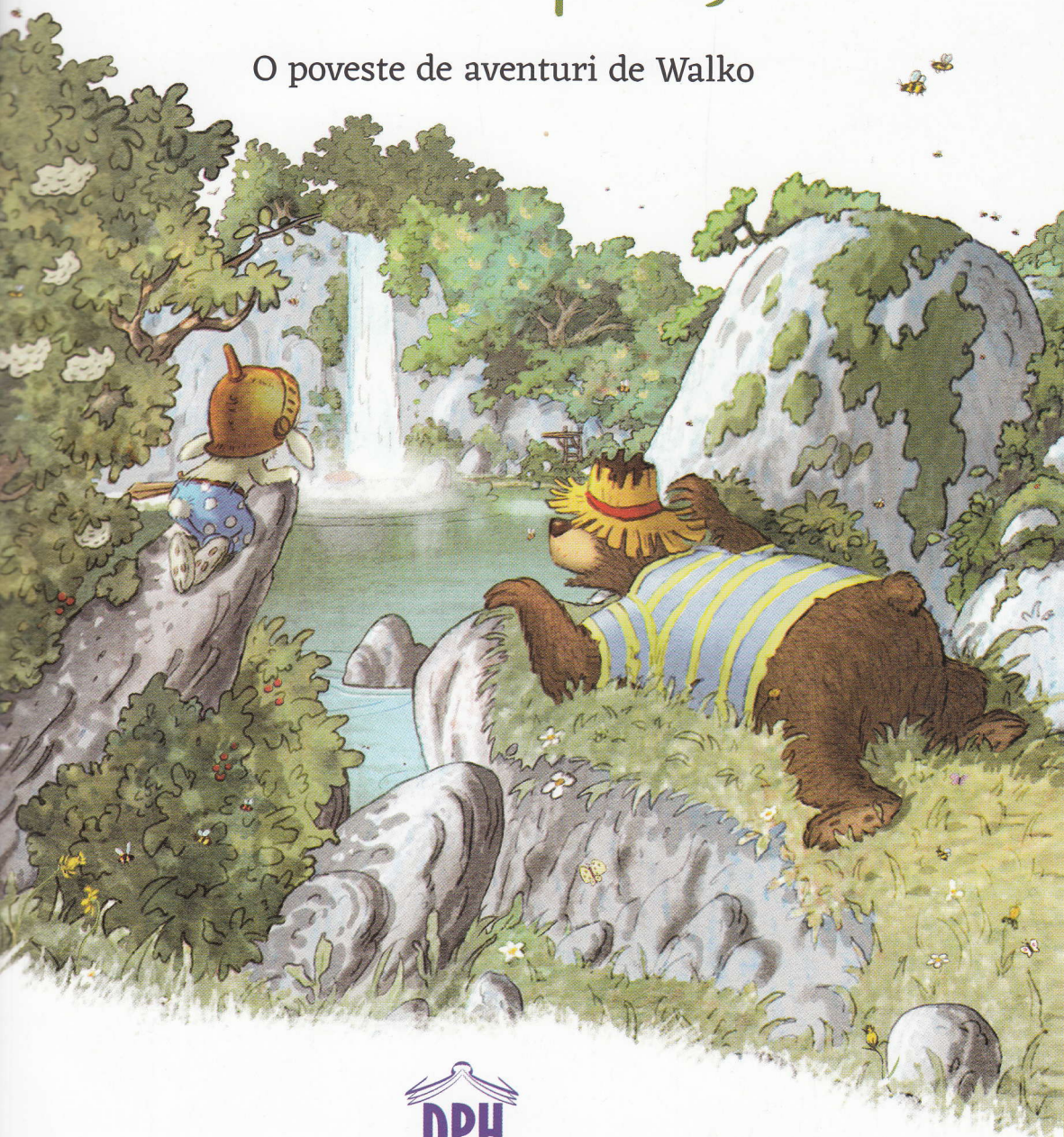

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Pe urmele lui Dolofăntel

O poveste de aventuri de Walko

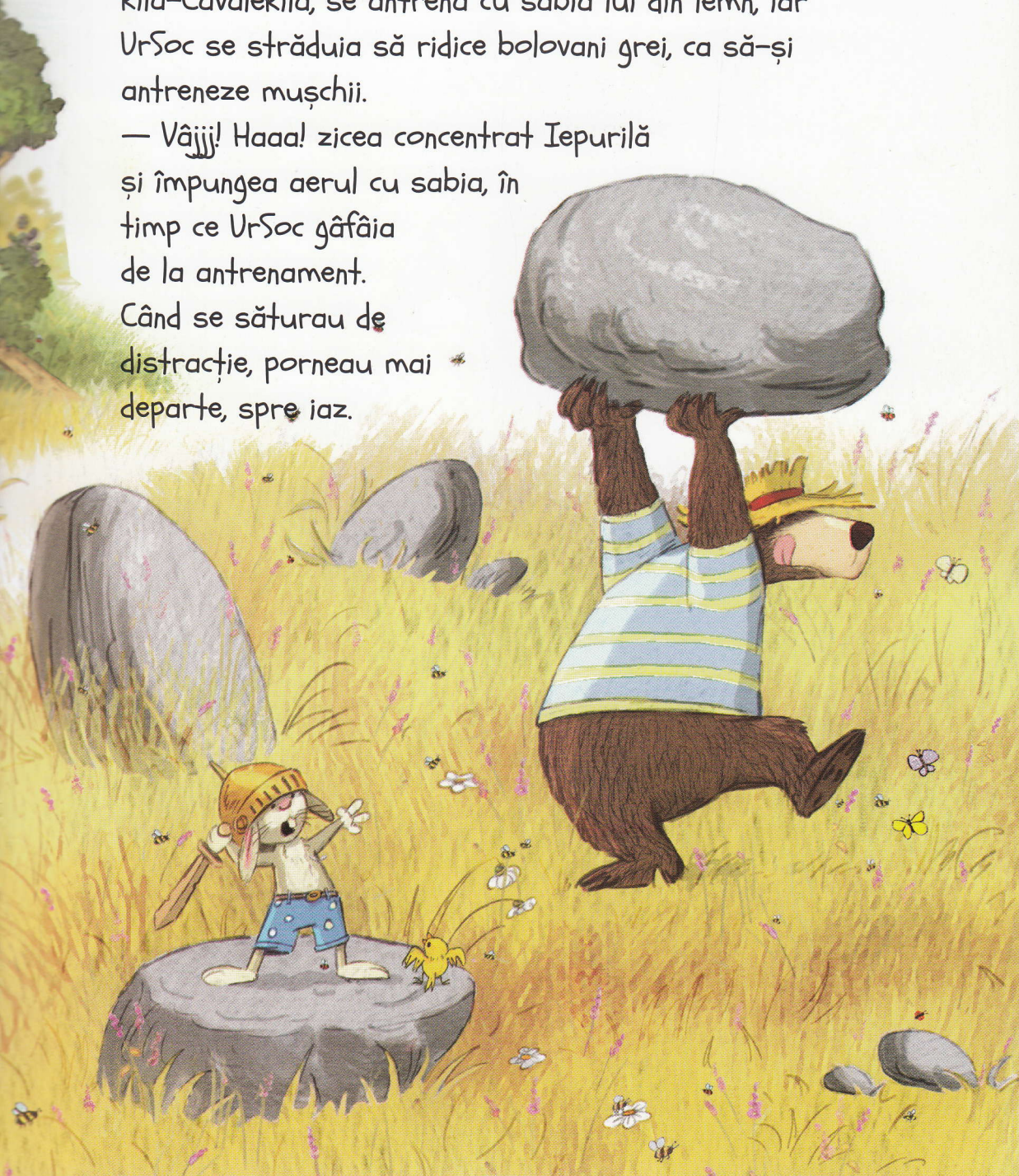

În Poiana Iepurașilor începea o nouă zi superbă de vară și întreaga natură se trezea la viață. Fluturi colorați se luau la întrecere printre flori, albinele zumzăiau vesele, iar păsările ciripeau jucăușe prin copaci. Greierii nu erau nici ei mai prejos și țineau în desisul florilor un concert, pe mai multe voci. Era o dimineață ca în povești și în toată poiana mirosea minunat a vară. Iepurilă și UrSoc erau de mult în picioare și se hotărâseră să meargă la iaz să înoate puțin, căci era o vreme perfectă pentru scăldat.

Cei doi prieteni aveau chef să cutreiere hai-hui prin poiană și erau într-o dispoziție de zile mari. Din când în când se mai opreau din drum. Iepurilă, zis și Rilă-Cavalerilă, se antrena cu sabia lui din lemn, iar UrSoc se străduia să ridice bolovani grei, ca să-și antreneze mușchii.

— Vâjji! Haaa! zicea concentrat Iepurilă și împungea aerul cu sabia, în timp ce UrSoc gâfâia de la antrenament. Când se săturau de distracție, porneau mai departe, spre iaz.

La un moment dat, Rilă-Cavalerilă s-a împiedicat
și a căzut într-o groapă.

— Au! a strigat el.

Noroc că nu pățise nimic.

— De unde au apărut toate gropile astea?

l-a întrebat Iepurilă pe UrSoc.

Abia atunci a văzut și UrSoc toate găurile făcute în pământul moale și nu oricum, ci în linie dreaptă, dintr-un capăt în altul al poienii. UrSoc nu-și amintea să mai fi văzut ceva asemănător în zonă.

— Habar n-am, a mormăit el nepăsător.

— Îți zic eu, UrSoc! a strigat Iepurilă. Astea sunt urme de pași! a spus el, scărpinându-se după ureche.

— Ha, ha, ha! s-a amuzat UrSoc.
Urme de pași? Fii serios, astea nu sunt
urme de pași, a răs el.

— Ba da, UrSoc! l-a contrazis Iepurilă.
Uită-te bine!

— Ba nu! a chicotit UrSoc. Eu am cele
mai mari picioare din Poiana Iepurașilor
și astea sigur nu sunt urmele mele.

Uită-te, găurile sunt mai mari chiar
și decât burta mea!

Într-adevăr, găurile din pământ
erau uriașe.

UrSoc s-a uitat mai bine și până la urmă a recunoscut că Iepurilă avea dreptate. Urmele de pași se vedeau cât se poate de clar, iar distanța dintre ele era enormă! Pe acolo trebuie să fi umblat o vietate gigantică. Nu era altă explicație.